# Evrei - Comentarii Jean Koechlin

Autorul Epistolei către Evrei este probabil apostolul Pavel. El însă nu şi-a dat numele, pentru a lăsa în întregime locul Domnului Isus, marelui „Apostol ... al mărturisirii noastre“ (cap. 3.1). După ce vorbise prin atâtea instrumente diferite, Dumnezeu a sfârşit prin a Se adresa direct lui Israel şi oamenilor prin propriul Lui Fiu (Ieremia 7.25; Marcu 12.6...). El este Cuvântul, revelaţia deplină şi definitivă a lui Dumnezeu. Iar pentru a ne da o idee mai înaltă, ne învaţă Cine este acest Fiu: Moştenitorul tuturor lucrurilor, Creatorul lumilor, Strălucirea gloriei Sale şi Întipărirea fiinţei Sale, Cel care susţine toate lucrurile (Ioan 1.1,18). Iar Cel care a făcut lumile este, de asemenea, Cel a făcut curăţirea de păcate. Însă, în timp ce, pentru a crea, a fost suficient un cuvânt, pentru a face curăţirea de păcate, El a trebuit să plătească preţul suprem: propria Lui viaţă.Mai multe citate din psalmii pe care îi numim mesianici: Psalmul 2, 45, 102, 110..., fixează înălţarea şi supremaţia Fiului lui Dumnezeu. Îngerii sunt creaturi, Isus este Creatorul; ei sunt slujitori, El este Domnul. Îngerii, în chip nevăzut, lucrează în favoarea noastră; Isus singur a înfăptuit curăţirea de păcate, de ale mele şi de ale tale. Iar ceea ce El este pune în evidenţă într-un mod incomparabil valoarea a ceea ce El a făcut.

Pentru că „Dumnezeu ... ne-a vorbit în Fiul“, „de aceea – adaugă capitolul 2 – trebuie să luăm aminte cu atât mai mult la cele auzite“. Deja, pe muntele sfânt, o voce din cer îi îndemnase solemn pe cei trei ucenici să asculte, nu mai mult de Moise şi de Ilie, ci de Fiul Preaiubit. „Şi ei, ridicându-şi ochii, n-au văzut pe nimeni, decât pe Isus singur“ (Matei 17.5,8). Şi noi, prin credinţă, „Îl vedem pe Isus...“ (v. 9). Capitolul 1 ni L-a prezentat potrivit titlurilor Sale divine, de Creator şi de Întâi-născut. Aici este înfăţişat ca Om glorificat şi ca Învingătorul morţii. În capitolul 1, toţi îngerii lui Dumnezeu I se închinau; aici, în capitolul 2, Isus a fost făcut mai prejos decât ei, din cauza acestei morţi căreia a trebuit să-i cunoască gustul nespus de amar (v. 9b). Psalmul 8 însă, citat aici, ne dezvăluie ansamblul planului lui Dumnezeu cu privire la „Omul Hristos Isus“ (1 Timotei 2.5). O cunună de glorie şi de onoare Îi încununează fruntea, stăpânirea universală Îi aparţine de drept; în curând, totul se va supune legii Lui. Dar deja locul ocupat de „Căpetenia mântuirii“ noastre proclamă excelenţa acestei mântuiri (v. 10). Cum vom scăpa noi dacă o neglijăm? (cap. 10.29). Să remarcăm cu atenţie: este suficient a fi neglijent, a amâna pe mai târziu... În adevăr, să ne grăbim să apucăm „o mântuire aşa de mare“ (v. 3).

Se cuvenea pentru Dumnezeu ... să consume prin suferinţe pe „Căpetenia mântuirii noastre“ (v. 10). De altfel, Isaia a spus: „Domnului I-a plăcut să-L zdrobească; L-a supus suferinţei“ (cap. 53.10). Şi cu ce scop? Ca să aducă mulţi fii la glorie. „Dar, după ce Îşi va da viaţa ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânţă de urmaşi“, adaugă de asemeni profetul. Aceşti copii, pe care Dumnezeu I-a dat lui Hristos ca tovarăşi în glorie, sunt răscumpăraţii Lui dragi. „Lui nu-I este ruşine să-i numească fraţi“ (v. 11). Dar, pentru a putea lua în mâini cauza lor, El a trebuit mai întâi să fie făcut asemenea lor, să fi devenit Om adevărat (v. 14). Şi capitolul nostru ne oferă mai multe motive nepreţuite pentru acest secret:Isus a venit în natura noastră pentru a-L glorifica pe Dumnezeu, reîncepând istoria noastră, şi pentru a-I permite să realizeze planurile cu privire la om.El a luat un trup pentru a putea muri şi astfel pentru a repurta victoria asupra prinţului morţii în propria sa întăritură.În sfârşit, Isus S-a îmbrăcat în firea noastră omenească pentru a intra deplin în durerile noastre şi pentru a le înţelege cu o inimă de Om. Propria Lui experienţă de suferinţă Îi permite să simpatizeze deplin cu încercările noastre, ca Preot credincios şi îndurător. Ce mângâiere pentru toţi cei necăjiţi!

Epistola către Evrei a fost numită „epistola cerurilor deschise“. Şi pe Cine contemplăm noi în aceste ceruri? Pe Isus, deopotrivă Apostol (adică purtător de cuvânt al lui Dumnezeu către oameni) şi Mare Preot (purtătorul de cuvânt al oamenilor înaintea lui Dumnezeu). Scriindu-le creştinilor evrei, autorul, apelând la istoria lor, a dorit să arate cum Isus reuneşte în Persoana Lui şi depăşeşte gloriile pe care le venerau iudeii: cele ale lui Moise (cap. 3), ale lui Iosua (cap. 4) şi ale lui Aaron (cap. 5)... Dar nu putem învăţa să-L cunoaştem pe Domnul fără ca, prin contrast, să descoperim perversitatea inimii firești. Dumnezeu o numeşte „inimă rea şi necredincioasă“ (v. 12), amintindu-ne că aceasta este la originea tuturor nenorocirilor noastre. „Ei totdeauna se rătăcesc în inima lor“, declară versetul 10 (comp. cu Marcu 7.21). De aceea, oricine aude vocea Domnului (şi cine va îndrăzni să spună că n-a auzit-o niciodată?) este invitat solemn, în trei rânduri, să nu-şi împietrească inima (v. 7, 15; cap. 4.7). În general, noi limităm acest îndemn la evanghelia crucii. Dar noi, care suntem creştini, nu avem în fiecare zi ocazia de a auzi vocea Domnului în Cuvântul Lui? Să fim păziţi de orice formă de împietrire, oricare ar fi astăzi cerinţele Domnului faţă de noi!

Odihna lui Dumnezeu în cea de-a şaptea zi, după lucrarea din creaţie, a fost curând tulburată de păcatul omului. Şi, de atunci „până astăzi“, lucrarea Tatălui şi cea a Fiului nu au încetat în vederea răscumpărării (Ioan 5.17). Învăţăm însă de aici că: 1. Dumnezeu are întotdeauna în vedere odihna Lui. 2. Aceasta este în viitor şi nu trebuie confundată cu restabilirea poporului în Canaan sub Iosua. Israel se va bucura de odihnă pe pământ în timpul mileniului, iar Biserica va gusta odihna în gloria cerească. 3. Dacă Dumnezeu doreşte să împărtăşească odihna cu creatura Lui, nu toţi vor intra în odihnă, deoarece, ca odinioară în pustie, necredinţa (cap. 3.19) şi neascultarea (cap. 4.6b) închid accesul către promisiune. De altfel, Ioan 3.36 ne arată că acela care nu ascultă se confundă cu cel care nu crede. Pentru că, a face lucrarea lui Dumnezeu înseamnă a crede în Acela pe care L-a trimis El (Ioan 6.29). În mod regretabil, cu Israel a fost cum este şi cu mulţimile astăzi: „cuvântul pe care l-au auzit nu le-a folosit, nefiind amestecat cu credinţă...“ (v. 2; citiţi Romani 10.17).Astfel, ascultarea de Domnul ne permite să intrăm acum în lucrarea harului Său şi, de asemenea, ne pregăteşte să împărtăşim mâine odihna dragostei Lui (Ţefania 3.17).

Până să intrăm în odihna divină, pentru noi, copiii lui Dumnezeu, este timpul oboselii legate de umblare, de slujire şi de luptă. Dar nu suntem lăsaţi fără resurse. Dintre trei pe care le menţionează acest capitol, cea dintâi este Cuvântul lui Dumnezeu. Astăzi noi auzim vocea Lui... Acest Cuvânt veghează asupra stării noastre lăuntrice. Fiind viu, el ne aduce viaţa; fiind lucrător, îşi face lucrarea în noi (Efeseni 6.17 ni-l prezintă, dimpotrivă, ca armă de atac). Fiind pătrunzător: să ne lăsăm cercetaţi de el!Alături de păcat însă, pe care Cuvântul îl scoate în evidenţă şi îl condamnă, în noi se află slăbiciuni şi infirmităţi. Pentru acestea, Dumnezeu a prevăzut alte două resurse. El ne-a dat un Mare Preot Suveran, plin de înţelegere şi de simpatie. Ca Om pe pământ, Hristos a cunoscut toate formele de suferinţă omenească, pentru a putea, la momentul potrivit, să-Şi folosească toate formele dragostei Lui în favoarea răscumpăraţilor Lui cei slabi. În al doilea rând, El ne-a deschis acces la scaunul de har. Suntem invitaţi să ne apropiem prin rugăciune, cu atât mai multă libertate şi încredere, cu cât acolo Îl întâlnim pe preaiubitul Mântuitor. Acolo, şi numai acolo, căutăm noi oare ajutor? (Psalmul 60.11).

Ce contrast între Fiul Sfânt al lui Dumnezeu şi preotul luat dintre oameni, care era nevoit să fie indulgent, din cauza propriei neputinţe! Un alt contrast apare în versetul 8. În ceea ce ne priveşte, avem nevoie să învăţăm ascultarea, deoarece, în mod natural, suntem neascultători. Fiul lui Dumnezeu a trebuit s-o înveţe pentru un cu totul alt motiv: fiind Creator suveran, El n-a fost supus nimănui. Ascultarea era pentru El un lucru în întregime nou. Astfel, El este Exemplul care se impune tuturor celor care-L ascultă (v. 9). Cine este, într-o colectivitate, şeful care are

cea mai mare autoritate? Acela care a început el însuşi să execute, în cele mai dificile condiţii, misiunile pe care apoi le trasează subordonaţilor lui. Să învăţăm ascultarea în şcoala Domnului Isus. Dar ce fel de elevi suntem noi? Nu meritǎm noi adesea mustrarea din versetul 11: „greoi la auzire“? Aici Cuvântul lui Dumnezeu nu mai este, ca în capitolul 4, sabia care judecă intenţiile inimii, ci hrana tare care-l întăreşte pe copilul lui Dumnezeu şi-l face capabil să deosebească el însuşi binele de rău. Astfel este marele progres al creştinului: el devine din ce în ce mai sensibil faţă de ce Îi este plăcut Domnului ... şi faţă de ce Îi este neplăcut.

Într-adevăr, să înaintăm spiritual înspre starea de adult! Să nu ne mulţumim, ca aceşti creştini ieşiţi din iudaism, cu cunoaşterea câtorva adevăruri elementare. Isus doreşte să fie pentru noi mai mult decât un Mântuitor de lucrări moarte: vrea să fie un Domn, un Exemplu, un Prieten suprem...Versetele 4-6 sunt adesea folosite de diavol pentru a-i tulbura pe copiii lui Dumnezeu. Dar, de fapt, aici nu este vorba de ei, ci de aceia care poartă doar numele de creştin. În starea morală descrisă astfel, zadarnic am căuta viaţa divină transmisă sufletului unui adevărat credincios. Dar, vai, este posibil să trăieşti în mijlocul privilegiilor creştinismului, fără a fi fost cu adevărat convertit! Aceasta era valabil pentru unii iudei şi aceasta poate fi valabil astăzi pentru unii copii cu părinţi creştini. Cât despre credincioşii adevăraţi, ei nu-şi pot pierde mântuirea. Sunt însă mereu în pericol să fie neglijenţi. Alături de lucrările dragostei, pe care Dumnezeu nu le uită, nu trebuie neglijate credinţa şi speranţa (v. 10, 11, 12). Ele sunt hrănite de promisiuni divine. Creştinul îşi cunoaşte portul încă invizibil; înspre acolo a aruncat el ancora. Oricât de agitată ar fi marea acestei lumi, credinţa este «parâma» care-l leagă din nou, ferm, pe răscumpărat, de locul ceresc şi neschimbat, unde se află Obiectul speranţei lui.

Autorul epistolei avea multe lucruri de spus cu privire la Melhisedec (capitolele 5, 10, 11). Acest personaj misterios traversează istoria lui Avraam (Geneza 14), acţionând ca mijlocitor, binecuvântându-l pe Avraam din partea Dumnezeului Preaînalt şi apoi binecuvântându-L pe acest Dumnezeu Preaînalt în numele patriarhului. Tot ce priveşte însă persoana şi originile lui Melhisedec este lăsat în umbră. Şi înţelegem de ce. Pentru că Duhul lui Dumnezeu nu este interesat aici de om, ci de slujba lui. Împărat şi preot, Melhisedec este un «tip» al Domnului Isus când El va domni în dreptate şi va fi preot pe tronul Său. Preoţia „după rânduiala lui Melhisedec“ (v. 11) este în toate privinţele superioară celei a lui Aaron. 1. Titularul acesteia este mai mare decât Avraam, de vreme ce patriarhul i-a dat zeciuială şi a fost binecuvântat de el. 2. Fiind anterioară istoriei lui Israel, ea se exercită nu numai în beneficiul acestui popor, ci pentru orice credincios. 3. Ea este, de asemenea, netransmisibilă, pentru că Acela care are misiunea aceasta este veşnic viu (Romani 8.34).Multe persoane din creştinătate cred că este necesar să recurgă la intermediari, preoţi sau „sfinţi“. Această epistolă ne învaţă că Dumnezeu ne-a dat un singur Mare Preot sau Mijlocitor, perfect şi suficient pentru eternitate (cap. 10.21,22).

Înainte de a fi fost înălţat mai sus de ceruri, Isus nu putea fi pentru noi Mare Preot. Pentru a ne putea reprezenta înaintea lui Dumnezeu, trebuia mai întâi să Se dea pe Sine Însuşi pentru noi, deoarece, înainte de orice, noi avem nevoie de un Răscumpărător. Dar acum, Mântuitorul sufletelor noastre este şi Acela care ne mântuieşte în toate, adică Acela care are grijă de noi până când vom intra în gloria Lui. El fiind veşnic viu, avem siguranţa că nicio clipă nu ne va lăsa. Într-adevăr, un asemenea Mare Preot ne trebuia. Perfecţiunea Lui morală este exprimată în toate modurile, iar poziţia Lui înaintea lui Dumnezeu, în glorie, ne face să strigăm: „Vezi, Dumnezeule, şi priveşte faţa Unsului Tău!“ (Psalmul 84.9).Curând nu vom mai avea nevoie de mijlocirea Lui. Aceasta va lua sfârşit atunci când toţi răscumpăraţii îşi vor fi încheiat călătoria. Atunci de ce se repetă: „Tu eşti preot pentru eternitate?“ (cap. 5.6; 6.20; 7.17,21). Pentru că preotul este şi acela care dă tonul laudei. Ce slujbă veşnică, pentru care scumpul nostru Mântuitor nu va mai fi singur să o împlinească! El o va împlini împreună cu cei pe care i-a mântuit deplin şi care vor fi pentru totdeauna asociaţi cu El în glorie (cap. 2.12).

Vechiul legământ de pe Sinai fusese rupt odinioară, din vina lui Israel. Un nou legământ, vestit în Ieremia 31.31..., va fi încheiat cu acest popor. Odată făcută dovada că omul este incapabil să-şi respecte angajamentul faţă de Dumnezeu, acest nou legământ nu-şi va mai impune să îndeplinească vreo condiţie (Romani 11.27). Singurul temei va fi sângele lui Hristos, numit „sângele legământului celui nou“ (Matei 26.28). El va fi caracterizat de patru aspecte: 1. Poruncile Domnului vor fi înscrise în inimi, adică vor face apel la dragoste. 2. Israel îşi va regăsi relaţia de popor al Domnului (v. 10; Zaharia 8.8). 3. Cunoaşterea Domnului va fi comună pentru toţi (v. 11; Isaia 54.13). 4. Dumnezeu nu-Şi va mai aminti de păcatele lor, nici de nelegiuirile lor (v. 12).Creştinii pe care ea îi cuprinde nu sunt sub un legământ (este oare nevoie de un contract între un tată şi copiii lui?). Ei însă se bucură deja – şi mai mult decât atât – de toate binecuvântările promise lui Israel. Cuvântul divin este sădit în ei (comp. cu 2 Corinteni 3.3). Ei sunt acum copii ai lui Dumnezeu. Ei Îl cunosc pe Domnul prin Duhul Sfânt care locuieşte în ei. Au asigurarea că păcatele lor sunt şterse pentru totdeauna.Cititorule, sunt aceste privilegii şi ale tale?

Capitolele 35-40 din Exod relatează cum a fost construit cortul. Leviticul dă instrucţiuni cu privire la jertfe (cap. 1-7), apoi cu privire la preoţi (cap. 8-10). Toate aceste rânduieli pentru o închinare pământească îşi demonstraseră însă în mod tragic neputinţa. Cortul era despărţit de o perdea de netrecut. Preotul, fiind păcătos, era obligat să aducă jertfe pentru el însuşi (v. 7; cap. 5.3), jertfirea berbecilor şi a viţeilor „neputând să desăvârşească, în ceea ce priveşte conştiinţa, pe cel care slujeşte“ (v. 9). Atunci Dumnezeu ne vorbeşte de un cort ceresc „mai mare şi mai desăvârşit, ... adică nu din această creaţie“ (v. 11; cap. 8.2). Dar la ce ar fi fost bun acest cort fără un preot capabil să slujească în el? Şi la ce ne-ar folosi un preot (cap. 5-8), dacă jertfa n-ar fi de asemeni excepţională? (cap. 9 şi 10). Pentru siguranţa noastră deplină, Isus este în acelaşi timp şi una şi alta. Ca Jertfă, El ne dă pacea conştiinţei; ca Preot, ne asigură pacea inimii şi ne păstrează în comuniune cu Dumnezeu. Sub vechiul legământ, totul era nesigur şi condiţionat. Acum însă, totul este veşnic: răscumpărarea (v. 12b; 5.9) şi, tot astfel, moştenirea (v. 15b). Nimic nu va putea să ni le răpească, nici să ni le pună în discuţie.

„Fără vărsare de sânge nu este iertare“ (v. 22; citiţi şi Levitic 17.11). Ceea ce proclamă fiecare jertfă a vechiului legământ şi ceea ce Abel înţelesese prin credinţă (cap. 11.4) este confirmat aici în modul cel mai categoric. Pentru că „plata păcatului este moartea“ (Romani 6.23) şi sângele vărsat pe pământ este dovada că această plată a fost achitată (Deuteronom 12.23,24)! Sângele lui Hristos a fost vărsat „pentru mulţi, spre iertarea păcatelor“ (Matei 26.28). Cine sunt aceşti mulţi? Toţi cei care cred! Sângele scump al lui Isus, necontenit sub privirea lui Dumnezeu, îi pune la adăpost de mânia Lui. Pentru că „oamenilor le este rânduit să moară o singură dată...“. Nu li se va mai da o a doua existenţă. Cu aceasta nu se termină însă totul, şi moartea este ceva neînsemnat pe lângă ceea ce urmează. Ce urmează după moarte? Un cuvânt groaznic este suficient să ne dezvăluie: ... „după aceea judecata“ (2 Timotei 4.1; Apocalipsa 20.12). Omul fără Dumnezeu are înaintea lui aceste două realităţi cumplite: moartea şi judecata. Răscumpăratul însă are două certitudini fericite: iertarea tuturor păcatelor lui şi venirea Domnului pentru eliberarea sa finală (v. 28). Să dea Dumnezeu ca fiecare dintre cititorii noştri să facă parte dintre „cei care-L aşteaptă“!

Necesitatea de a repeta mereu jertfele vechiului legământ arăta că ele erau ineficiente. La drept vorbind, ele constituiau numai un act de comemorare a păcatului (v. 3). Dreptatea lui Dumnezeu nu era satisfăcută şi cu atât mai mult El nu-Şi putea găsi plăcerea acolo. Atunci S-a prezentat Cineva care a preluat cauza noastră. Numai Isus era Obiectul în care Tatăl Îşi putea găsi toată plăcerea şi numai El putea fi jertfa

plăcută şi sfântă, adusă o dată pentru totdeauna. În vreme ce preoţii de pe pământ erau mereu în picioare, pentru că ei nu-şi terminau niciodată slujba, Hristos S-a aşezat, dovadă a faptului că lucrarea s-a încheiat. Şi Cel care „S-a aşezat pentru totdeauna“ ne-a „făcut desăvârşiţi pentru totdeauna“ (v. 12, 14). Da, perfecţi, aşa ne vede Dumnezeu, păcatele noastre fiind spălate. Şi aceasta nu în viitor, ci este un fapt împlinit şi definitiv. Dar să nu uităm că lucrarea făcută pentru noi este însoţită şi de o lucrare actuală în noi. Domnul doreşte să pună dragostea şi poruncile Lui în inima fiecăruia dintre noi (comp. v. 16 şi cap. 8.10). Dacă I-a spus Tatălui, când a venit în lume: „Este desfătarea Mea, Dumnezeul Meu, să fac plăcerea Ta, şi legea Ta este în lăuntrul inimii Mele“ (v. 7, 9; Psalmul 40.6-8), cum să nu dorească El ca toţi ai Lui să-I semene?

Lucrarea de har este încheiată. Cel care a împlinit-o este înălţat mai presus de ceruri (cap. 7.26). Şi noi suntem invitaţi să intrăm acolo, mergând pe urmele Lui, pe calea cea nouă şi vie, deschisă de atunci pentru adoratori. Sângele lui Isus, perdeaua ruptă, intervenţia unui mare preot în favoarea noastră dau siguranţă deplină credinţei noastre. Să ne apropiem, fraţilor, „cu deplină libertate“ (v. 19, 22). Nimic să nu ne împiedice să intrăm în locurile sfinte, ... nici să ne alăturăm regulat strângerilor copiilor lui Dumnezeu (v. 25). Nu pentru a trăi singuri şi egoişti ne-am întors la Dumnezeu. Să ne încurajăm unii pe alţii la dragoste şi la dăruire.Sfârşitul paragrafului este deosebit de solemn. Păcătuind în mod voit, iudeii care-şi ziceau creştini reveneau la lege şi astfel călcau în picioare pe Fiul Sfânt al lui Dumnezeu, pângărind sângele Lui scump şi batjocorind harul. Dar aceasta se poate aplica şi copiilor cu părinţi creştini, care, respingând învăţătura primită în tinereţe, aleg în mod voit calea lumii. Tineri prieteni care aveţi privilegii aşa de mari, calea către cer nu vă va fi mereu deschisă. Apropiaţi-vă acum (Ioan 6.37).

Creştinii iudei acceptaseră, şi încă cu bucurie, să le fie luate bunurile pământeşti (comp. cu Matei 5.12). Care era secretul lor? Credinţa, care-şi însuşea bunuri mai de preţ, care nu puteau fi atinse de prigonitori. Credinţa însă este necesară nu numai în zilele rele, nici numai imediat după întoarcerea la Dumnezeu. Ea este principiul vital al celui drept. Ea dă prezent viitorului şi vizibil invizibilului. Cel care nu o are nu poate persevera. Se retrage, şi Dumnezeu nu găseşte plăcere în el (v. 38; 4.2; 1 Corinteni 10.5). Fără credinţă, repetă capitolul 11.6, este imposibil să-I placi Lui. Iar acum Dumnezeu ne prezintă pe câţiva dintre aceia în care Şi-a găsit plăcerea (Psalmul 16.3).În capitolul 11, diferite aspecte ale vieţii de credinţă sunt ilustrate prin martori din Vechiul Testament. În Abel vedem cum această credinţă şi-a însuşit răscumpărarea prin oferirea unei jertfe plăcute lui Dumnezeu. În Enoh, credinţa merge spre ţinta cerească. În Noe, ea condamnă lumea şi vesteşte dreptatea divină. Astfel, credinţa caracterizează întreaga viaţă creştină. Şi, ajunşi la ultimii paşi ai acestui drum al credinţei, nu este momentul să abandonăm încrederea. „Pentru că încă puţin, foarte puţin, şi Cel care vine va veni“ (v. 37). Aceasta ne este de ajuns. Isus este „Cel care vine“; noi suntem „cei care-L aşteptăm“ (cap. 9.28).

Încă o dată în Biblie, Avraam şi ai lui sunt aleşi de Dumnezeu pentru a ne învăţa ce este credinţa. „Avraam, când a fost chemat, a ascultat...“. Când asculţi de cineva fără a-i cunoaşte intenţiile înseamnă că ai încredere deplină în el. Atunci când Dumnezeu porunceşte, credinţa ştie să meargă (v. 8) şi, de asemenea, ştie să locuiască (v. 9). Patriarhului i s-a întâmplat să locuiască în Haran, când el trebuia să meargă până în Canaan (Fapte 7.4) şi, de asemenea, i s-a întâmplat să meargă în Egipt, când ar fi trebuit să locuiască în ţară (Geneza 12.10). Aici însă, Dumnezeu găseşte plăcerea să acopere paşii greşiţi, aşa cum şi trece sub tăcere râsul Sarei, tristul sfârşit al istoriei lui Isaac şi tristul început al celei a lui Iacov; El reţine din viaţa alor Săi numai ceea ce-L glorifică şi singură credinţa Îl poate glorifica.În principiu nu este posibil să ai în acelaşi timp două patrii. Promisiunea unei cetăţi cereşti făcuse din Avraam şi din ai lui nişte străini pe pământ, lucru pe care ei nu s-au temut să-l proclame (v. 13; Geneza 23.4) şi pe care l-au şi arătat în mod clar locuind în corturi (2 Corinteni 4.18; 5.1). Pentru că lor nu le-a fost ruşine de Dumnezeul lor, de aceea nici Lui nu-i este ruşine de ei. El Îşi revendică acest nume de Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac şi al lui Iacov. Poate fiecare dintre noi să-L numească „Dumnezeul meu“?

Jertfirea lui Isaac dovedeşte că Avraam credea în înviere (comp. cu Romani 4.17) şi că-L iubea pe Dumnezeu mai mult decât pe unicul lui fiu. Lunga istorie a lui Iacov este relatată prin toiagul lui, rând pe rând instrument de păstor, sprijin al călătorului, al şchiopului şi în final al adoratorului (v. 21). Despre Isaac am putea gândi că discernământul lui a fost prea târziu, iar despre Iosif, că ar fi fost mult mai multe lucruri de spus despre el decât această simplă cerere legată de osemintele lui. Fiecare însă dintre aceşti patriarhi îşi proclamă într-un mod propriu siguranţa în lucrurile viitoare pe care le aşteptau. Moise refuză, ... alege, ... socoteşte..., pentru că priveşte spre răsplătire (vezi cap. 10.35). Părăseşte, ... nu se teme, ... rămâne neclintit, ... pentru că Îl vede pe Cel care este nevăzut.Credinţa este singura piatră de încercare care permite aprecierea justei valori şi durata relativă a oricărui lucru. În acelaşi timp, este energia lăuntrică prin care pot fi învinse atâtea piedici – mânia lui Faraon, Marea Roşie, Ierihonul – dar şi pofte: plăcerile păcatului sau bogăţiile Egiptului. Da, credinţa este energică şi îndrăzneaţă. Iar dacă exemplul lui Moise ne-ar părea prea înalt, să fim încurajaţi de cel al Rahavei. Oricare ar fi împrejurările, Dumnezeu aşteaptă un rod vizibil al credinţei noastre.

Începând cu versetul 32 ne aflăm în ţara Canaan. Şi îi găsim acolo pe judecători, pe împăraţi, pe profeţi, un mare nor de martori care ne înconjoară, care au fost înaintea noastră şi care ne aşteaptă pentru a intra în posesia lucrurilor promise (v. 39, 40). Traversând timpurile cele mai întunecate, flacăra credinţei, trecută din mână în mână, nu se stinge niciodată. Numai Dumnezeu cunoaşte lista acestor martiri uitaţi şi o ţine la zi. «Fiecare are propria lui pagină în volumul credincioşiei» (T.A.P.). Armata credinţei numără cercetaşi (cap. 11), un Comandant renumit (cap. 12); noi suntem ariergarda. Acum este rândul nostru să ne angajăm în această «cursă-ştafetă». Ce ne trebuie ca să alergăm bine? Să nu fim încărcaţi, nici împiedicaţi. Să începem prin a ne debarasa de orice povară sau bagaj inutil. Să aruncăm de asemenea păcatul, această plasă care ne împiedică atât de uşor! Dar aceasta nu este totul. Trebuie ca un obiect, ca un magnet irezistibil, să ne atragă înainte. Să ne aţintim ochii asupra lui Isus, Călăuza şi Modelul vieţii de credinţă, Căpetenia şi Împlinitorul ei. Şi El a avut un obiect înaintea Lui, mai puternic decât crucea, decât ruşinea, decât toată suferinţa. Aceasta era „plinătatea bucuriei“ care trebuia să încununeze viaţa omului credinţei, potrivit Psalmului 16 (v. 11).

Un copil este supus în familia lui educaţiei părinţilor. Aceasta îl va face să verse câteva lacrimi, dar, ajuns mare, va fi un lucru pentru care el le va putea mulţumi părinţilor. Dacă suntem fii şi fiice ale lui Dumnezeu, este imposibil să nu avem de-a face cu disciplina Lui (v. 8), pentru că Dumnezeul sfânt doreşte să-Şi formeze copiii după imaginea Lui (v. 10). Totuşi, această disciplină ne-ar putea conduce la două reacţii opuse: Mai întâi s-o dispreţuim, nesocotind-o; dar trebuie să fim „exersaţi de ea“, adică să ne judecăm înaintea Domnului, cercetând pentru ce motiv ne-a trimis El această încercare (Iov 5.17). Celălalt pericol este ca noi să pierdem curajul (v. 5; Efeseni 3.13). Să ne amintim atunci de numele dat credinciosului sub disciplină: „acela pe care-l iubeşte Domnul“ (v. 6). Să urmărim pacea cu toţi, însă fără ca aceasta să fie în dauna sfinţeniei (v. 14). Să nu uităm că noi înşine suntem obiecte ale harului şi să alungăm din inimile noastre rădăcinile de amărăciune (literal: germenii de otravă). La început ascunse, acestea se vor manifesta, mai devreme sau mai târziu, dacă nu sunt imediat judecate (Deuteronom 29.18).Esau, care n-a putut fi numit în capitolul precedent alături de membrii familiei lui, este pomenit aici spre ruşinea lui veşnică. Fie ca niciunul dintre noi să nu-i semene!

Aici este prezentat încă un contrast între ceea ce oferea legea şi ceea ce posedă de acum creştinul în Hristos. În locul Sinaiului îngrozitor, Dumnezeu va da harul în Sion în timpul domniei viitoare a lui Mesia (Psalmul 2.6). Copilul lui Dumnezeu vine deja spre binecuvântări de un ordin şi mai înalt. El este invitat să escaladeze versanţii acestui munte al harului, să intre prin credinţă în „cetatea Dumnezeului celui viu“, Ierusalimul ceresc (v. 22), şi să-i salute pe locuitorii ei. El întâlneşte miriadele de îngeri, apoi adunarea întâilor-născuţi, adică Biserica. În vârf este Însuşi Dumnezeu, „Judecătorul tuturor“, însă care îl primeşte ca un răscumpărat al Fiului Său. Coborând la poale, la temelia divină a tuturor acestor glorii, el găseşte „duhurile celor neprihăniţi făcuţi desăvârşiţi“ (v. 23) – ale celor din capitolul 11 – şi pe Isus, Mijlocitorul unui nou legământ, pecetluit cu propriul Lui sânge.«Acolo-i casa mea“, spune o cântare. Dacă toate lucrurile schimbătoare vor trece curând, eu voi căpăta o împărăţie neclătinată; numele meu este scris în ceruri (Luca 10.20). Şi acelaşi har îmi dă acces acolo şi îmi permite să slujesc acestui Dumnezeu sfânt, nu în felul în care mi-ar place mie, ci cum îi este plăcut Lui. Respectul şi teama de a nu-I plăcea Lui mă vor ţine pe calea voii Sale!

Dragostea frăţească se poate manifesta sub multe forme: ospitalitatea, care este în folosul celui care o practică (v. 2), simpatia care se identifică cu cei care suferă (v. 3; cap. 10.34), binefacerea, în care nu numai cei ajutaţi, ci Însuşi Dumnezeu găseşte plăcere (v. 16).Avariţia are de asemenea multe feţe. Putem iubi banul pe care-l avem, dar şi pe acela pe care dorim să-l avem. Să ştim să ne mulţumim cu ceea ce avem în prezent. Iar pentru nevoile sau pericolele de mâine, să ştim să ne bizuim „plini de încredere“ pe credincioşia Domnului (v. 6; Matei 6.31-34). Cel care este ajutorul nostru nu Se va schimba. „Tu eşti Acelaşi“, proclama versetul 12 din capitolul 1. Acum, versetul 8 completează prin această afirmaţie de o deschidere de nemăsurat: „Isus Hristos este Acelaşi ieri, azi şi în veci“. Dacă El este de ajuns, atunci diferitele „învăţături străine“ (v. 9) nu vor avea nicio atracţie pentru noi şi vom fi gata să ieşim din tabăra religioasă formalistă (comp. cu Exod 33.7), pentru a merge numai spre Isus, în locul unde El a promis că va fi. El a oferit sacrificiul suprem. Privilegiul nostru este de a-I oferi în schimb lui Dumnezeu nu numai duminicile, ci neîncetat o jertfă de laudă, acest rod al buzelor care se coace mai întâi în inimile noastre (Psalmul 45.1).

Am avut conducători credincioşi. Să le cinstim memoria, să le imităm credinţa ... şi să le citim scrierile (v. 7). Dumnezeu însă ne dă şi astăzi conducători (v. 17, 24). Care este datoria noastră faţă de ei? Să-i ascultăm, să ne rugăm pentru ei (v. 18), să facem în aşa fel încât să-şi poată împlini slujba cu bucurie – ei veghează pentru propriile noastre suflete.Şi în aceeaşi măsură să primim cuvintele de îndemn când ne sunt adresate de ei (v. 22). Totuşi, niciun lucrător al Domnului nu trebuie să ne facă să-L pierdem din vedere pe marele Păstor al oilor. Numai El Şi-a dat viaţa pentru ele şi acum le duce cu El „afară din tabără“ religiei omeneşti (Exod 33.7). De atunci, toţi creştinii constituie o singură turmă, având drept cap un singur Păstor (Ioan 10.4,16).Unul după altul, elementele iudaismului au fost înlocuite de-a lungul epistolei cu glorioasele adevăruri creştine. Toate aceste adevăruri sunt rezumate în Isus Hristos. Şi în final, Dumnezeu Îşi împlineşte lucrarea în noi (v. 21): ne eliberează de orice legătură, ne dezbracă de orice formă, pentru a ne lega de Fiul Său înviat şi glorificat. În aşteptarea apropiatei Lui apariţii, această epistolă să ne înveţe de acum ca, prin credinţă, să ne aţintim privirile spre El (cap. 12.2).

clickbible.org